

Sygn. akt VI W 474/17

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

E. K. córce F. i Z. z d. C., ur. (...) we W.

obwinionej o to, że: w sierpniu 2016r. we W. na ul. (...) dokonała przywłaszczenia ładowarki do telefonu i tabletu o wartości 30 zł na szkodę A. B.,

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. niewinnia E. K. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona A. B. wynajmowała u obwinionej E. K. pokój w domu położonym przy ul. (...) we W.. Zachowanie pokrzywdzonej wzbudzało niepokój E. K., dlatego po upływie trzech dni obwiniona nakazała jej opuszczenie pokoju.

A. B. opuściła pokój w dniu 09 sierpnia 2016 r., a w dniu 11 sierpnia 2016 zorientowała się, że w domu obwinionej pozostała jej ładowarka do telefonu.

Pokrzywdzona udała się do miejsca zamieszkania E. K., gdzie – podczas rozmowy prowadzonej przez domofon – obwiniona oświadczyła, że obawia się swojej byłej lokatorki i nic jej nie wyda. Po upływie około godziny z pokrzywdzoną telefonicznie skontaktował się syn E. K., z którym uzgodniła, że ładowarka – którą obwiniona odnalazła za łóżkiem w pokoju wynajmowanym wcześniej przez pokrzywdzoną - zostanie jej przesłana listem poleconym.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej z dnia 27 kwietnia 2017 r.

zeznania świadków: A. B. z dnia 27 kwietnia 2017 r.

W. Ł. z dnia 27 kwietnia 2017 r.

E. K. wysłała ładowarkę, należącą do A. B., listem zwykłym na adres W. Ł., który jednak nigdy przesyłki tej nie otrzymał.

W dniu 23 stycznia 2017 r. obwiniona – dowiedziawszy się, że A. B. nie otrzymała ładowarki – kupiła nową, która wysłała listem poleconym na adres pokrzywdzonej.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej z dnia 27 kwietnia 2017 r.

zeznania świadka W. Ł. z dnia 27 kwietnia 2017 r.

potwierdzenie nadania przesyłki k. 36 - 37

E. K. nie była dotychczas karana sędownie.

Dowód: dane o karalności k. 28

Przesłuchana w charakterze obwinionej E. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że A. B., przebywając w jej domu zachowywała się w sposób dziwny, wzbudzający niepokój, dlatego też zdecydowała się nakazać jej opuszczenie wynajmowanego pokoju, a następnie nie chciała dopuścić do jakichkolwiek kontaktów osobistych z pokrzywdzoną, obawiając się jej. Dodała, że po uzyskaniu od pokrzywdzonej informacji o pozostawionej ładowarce, odnalazła tę ładowarkę w wynajmowanym wcześniej przez A. B. pokoju, po czym wysłała ją listem zwykłym na adres partnera pokrzywdzonej. Podniosła też, że po powzięciu informacji, iż ładowarka nie dotarła do adresata, zakupiła nową, która listem poleconym wysłała na adres obwinionej. A. B. potwierdziła otrzymanie ładowarki, wskazując jednak, że było to urządzenie o mniejszej mocy niż utracone.

Sąd przyjął za podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie całość zgromadzonego materiału dowodowego, nie kwestionując rzetelności żadnego z dowodów. Materiał ten pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że obwiniona i pokrzywdzona nie pozostawały ze sobą w pozytywnych relacjach, co uwiarygodniało twierdzenia E. K. o unikaniu kontaktów z A. B.. Oczywistym było również, że pokrzywdzona pozostawiła w domu obwinionej ładowarkę do telefonu, a utracony sprzęt został jej zwrócony w styczniu 2017 r.

Zdaniem Sądu, co najmniej lekkomyślnym było – jak podawała – obwiniona – wysłanie ładowarki listem zwykłym. E. K. jako osoba dojrzała, posiadająca określony zasób wiedzy i doświadczenia życiowego, powinna mieć świadomość, że – zwłaszcza w sytuacji konfliktu pomiędzy nią a pokrzywdzoną – należałoby zadbać o udokumentowanie faktu zwrotu urządzenia właścicielce, poprzez uzyskanie potwierdzenia nadania przesyłki poleconej. Forma taka gwarantowałaby również w wyższym stopniu dotarcie korespondencji do adresata. Sąd nie znalazł jednak jednoznacznych podstaw do podważenia wyjaśnień obwinionej w tym zakresie. Okoliczność, że W. Ł. nie otrzymał przesyłki (a Sąd nie kwestionował również wiarygodności relacji świadka w tej kwestii), nie pozwalała na jednoznaczne stwierdzenie, że nie została ona nigdy nadana, zważywszy na zdarzające się nieprawidłowości w funkcjonowaniu poczty.

Rzeczą najistotniejszą przy rozpoznawaniu odpowiedzialności E. K. za czyn objęty zarzutem wniosku o ukaranie była możliwość przypisania jej działania z zamiarem kierunkowym. Całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy – w ocenie Sądu – nie pozwalał na poczynienie w tym zakresie jednoznacznych, nie budzących wątpliwości ustaleń. E. K. konsekwentnie deklarowała chęć zwrotu urządzenia pokrzywdzonej (aczkolwiek bez nawiązywania z nią bezpośredniego kontaktu). Sąd nie dopatrył się żadnych motywów (poza ewentualną złośliwością), dla których obwiniona mogłaby być zainteresowana wejściem w posiadanie ładowarki należącej do pokrzywdzonej. Jak już była mowa wyżej, nie dało się wykluczyć, że rzeczywiście odesłała to urządzenie w sierpniu 2016 r. na adres W. Ł.. Nie ulegało też wątpliwości, że uzyskawszy informację z Komisariatu Policji W. o toczącym się postępowaniu w związku z nieodzyskaniem przez A. B. swojej własności, kupiła podobne urządzenie, które ponownie wysłała właścicielce. Oczywistym jest, że postępowanie obwinionej nie było pozbawione nieprawidłowości – mogła chociażby wydać ładowarkę W. Ł., skoro posiadała jego dane kontaktowe, czy – co wydawało się oczywiste – wysłać ją listem poleconym. Nieprawidłowości te nie mogły jednak – zdaniem Sądu – przesądzać jednoznacznie o istnieniu po stronie obwinionej zamiaru ukierunkowanego na przywłaszczenie ładowarki A. B..

Mając powyższe na uwadze, wobec niezrealizowania przez obwinioną wszystkich znamion koniecznych dla bytu wykroczenia z art. 119 § 1 kw, Sąd uniewinnił ją od zarzutu popełnienia tego czynu.

Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o przepis art. 118 § 2 kpw.